

Hij leverde regelmatig bijdragen, aanvankelijk voor kleinere periodieken en later voor het dagblad 'Voorwaarts'. Daarnaast trok hij de boer op. Zijn werkterrein vond hij speciaal op de eilanden. Meestal moest hij er wel per fiets op uittrekken, omdat het openbaar vervoer geen andere mogelijkheden bood. Hij kwam dan 's avonds laat thuis en stond, zolang hij nog onderwijzer was, de volgende morgen weer voor de klas.

In die tijd kon men de kiezers alleen bereiken door middel van publikaties – dag- en weekbladen en pamfletten – en persoonlijk contact – openbare vergaderingen en huisbezoek – en ook wel door middel van demonstraties. Radio en televisie waren echter nog onbekend en dit bracht met zich dat de 'propaganda-boodschappen' minder snel doorkwamen en een beperkter kring bereikten dan thans. Bovendien gold vóór 1918 het districtenstelsel en ook dat accentueerde de betekenis van de openbare vergadering. Men ging op de vergaderingen van andere partijen in debat of belegde in de verkiezingscampagne vergaderingen waarin de voornaamste kandidaten uit het district tegenover elkander in het krijt traden.

Op dit soort vergaderingen stond De Zeeuw dikwijls tegenover Jan Schouten, met wie hij later ook in de Rotterdamse gemeenteraad herhaaldelijk de degens heeft gekruist. De Zeeuw was er dan op uit, steunende op de kennis die hij van thuis had meegekregen, aan te tonen dat de socialistische politiek meer in overeenstemming was met de bijbel dan die van de christelijke partijen. Desondanks en misschien ook dientengevolge is tussen hem en Jan Schouten een vriendschap gegroeid, die tot diens dood bleef bestaan.

Zolang De Zeeuw als onderwijzer in dienst was van de gemeente Rotterdam bleef de gemeenteraad voor hem gesloten. Hij werd echter in 1916 gekozen tot lid van de provinciale staten van Zuid-Holland, waarin hij tot 1923 zitting had. In 1917 deed hij zijn intrede in de Tweede Kamer als opvolger van Spiekman, met wie hij heel nauw had samengewerkt en die hij, ondanks het geringe leeftijdsverschil, dat er tussen hen bestond, als zijn leermeester beschouwde. In de Tweede Kamer valt voor de leden, die niet tot de leidende figuren van een fractie behoren, de nadruk op het overleg in de fractie, tenzij zij bij de behandeling van een bepaald wetsontwerp betrokken zijn, wat meestal ook maar bij tussenpozen het geval is. Het lidmaatschap vraagt in dit opzicht een zekere lijdelijkheid en dit kan voor mensen die graag zelf actief bezig zijn, moei-